

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1524/2022
13.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца GOLDEN FRUIT ДОО Ариље, чији је пуномоћник Милош Вучићевић, адвокат у ..., против туженог НЛБ КОМЕРЦИЈАЛНА БАНКА АД из Београда, ул. Светог Саве бр. 14, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 86.866,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1 Пж 5946/21 од 25.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 13. октобра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1 Пж 5946/21 од 25.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1 Пж 5946/21 од 25.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ужицу 2 П 182/2021 од 25.05.2021. године у ставу првом изреке утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 5. став 1. Уговора о дугорочном кредиту кредитна партија број ...-...-... од 03.07.2012. године. У ставу другом изреке обавезан је тужени да плати тужиоцу на име стицања без основа износ од 86.866,00 динара са законском затезном каматом од 05.07.2012. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 37.724,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 1 Пж 5946/21 од 25.05.2022. године, у ставу првом изреке преиначена је првостепена пресуда и пресуђено тако да се одбија тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништава одредба члана 5. став 1. Уговора о дугорочном кредиту кредитна партија број ...-...-... од 03.07.2012. године. Одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да тужиоцу

исплати износ од 86.866,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.07.2012. године до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 19.500,00 динара. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 36.224,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. Међутим, у случају када тужилац није тврдио да му тужена банка није доставила понуду за закључење уговора, то онда таква чињеница и није предмет расправљања и доказивања. Последично томе, тужени не може сносити негативне последице недоказаности наведене чињенице, а самим тим се не може говорити ни о разлозима ништавости спорне уговорне одредбе са становишта недостатка понуде, јер не постоје чињеничне тврдње тужиоца изнете у наведеном правцу. Стога, побијана одлука је у складу са горе поменутих правним ставом Врховног касационог суда, а такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 27.04.2021. године. Вредност предмета спора износи 86.866,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, из разлога што је у споровима мале вредности ревизија искључена изричитом законском одредбом, а због природе спора, па није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић